

מי קובע שחיל צה"ל אינו שייך לאומה זו? * מדוע מוזנחת

שפת-הים? * השערוריה של בית-הסוהר * הבעייה

העדתי היא פצצת-זמן * זכות בחירה לישראלים בחו"ל!

להלן כמה קטעים מתוך ארבעת הנאומים שנשאנו בשבוע שעבר מעל דוכן הכנסת:

על הכפייה הדתית:

המעשים הממשיים היחידים של משרד-הפנים הם כפיית הדת, וכפיית המסלוגה הדתית, על הרוב האזרחי. עצם שליטת המפד"ל במשרד זה מבטיחה את שיתוף הפעולה הדתיות בכל הקואליציות המוניציפליות — דבר שמבטיח למפד"ל לא רק כפיית חוקי-עזר דתיים בכל רחבי הארץ, בניגוד מוחלט ומרדני לרצון הרוב החילוני — אלא גם קבלת נתח שמן מכל קערת שלל מוניציפליות. והרי אין קערות שופעות יותר בכל מערכות המימסד.

וזה, כמובן, הסיבה להתנגדות המפד"ל לבחירה אישית של ראשי-ערים — רפורמה שהציבור כולו דורש אותה, ושחזקתה מובנת מאליה. מעטות הדוגמות המוכיחות בצורה כה חותכת אין יכולים עסקני-מפלגות לסכל מאחורי הקלעים את אשר החליטה הכנסת לפני-הקלעים.

על "מיהו יהודי"?

מה רבה החוצפה של עסקני-מפלגה, המעמידים עצמם שופטים על העם, לקבוע לא רק מה נעשה ומה לא, אלא גם מה אנחנו ומי אנחנו.

מה רבה, מה תהומית, החוצפה של עסקני מפלגה המחליטים כי אדם המשרת בצה"ל, היוצא לילה-הלילה למארכיב, המחרף נפשו למן עץ האומה, המדבר עברית ועברית בלבד, החש את עצמו עברי בכל רמ"ח אבריו — אינו שייך לאומה הזאת, אינו שייך לאומה שלמענה הוקמה המדינה, וכל זה רק משום שאמו, שהצטרפה לאומה במלוא ההכרה, נולד

לעוניי סעד דחא. לא רק מפני שמיבצע זה עולה הרבה מאוד כסף מתקציב אותה מדינה, מדינה שיש בה עדיין עוני רב. אלא גם מפני שמיבצע אפולו מראה לנו מה יכולה החברה האנושית להשיג, כאשר היא מצביה לעצמה משימה ברורה ומרכזת את מיטב המשאבים הלאומיים הדרושים לכך להגשמתה תוך 10 שנים ומעלה. אילו אותה גישה היתה מנחה אותנו במל"חמה בעוני ובהשגת היעדים של מדינת-הסעד — כי אז החברה האנושית כולה, וגם החברה שלנו, היתה בוודאי נראית אחרת.

על ריבוי הילודה:

הרי צריכים להחליט פעם אחת — או שהמדינה מעוניינת בריבוי הילודה בכל השכבות, או שאינה מעוניינת. אם היא מעוניינת, כי אז דרוש שינוי מוחלט של כל ההיערכות החברתית בישראל לקראת יעד זה. בצרפת, למשל, מי שיש לו עשרה ילדים — זאת פרנסה, הוא חי מהענקות המדינה.

אם רוצים ריבוי הילודה בכל השכבות, אם רוצים לא רק להגדיל משפחות קטנות אלא רוצים שהמשפחות הגדולות תהיינה עוד יותר גדולות — כי אז יש צורך בשינוי גמור של תקציב המדינה. כל הדברים שעליהם דיבר היום שר הסעד הם כטיפה בים לעומת הדרוש. אך אם סבורים שאין מקום בחברה שלנו למשפחות בעלות שמונה, או עשרה ילדים, שיש לשאוף לסטנדרט אחיד, פחות או יותר, של שלושה או ארבעה ילדים למשפחה — כי אז יש צורך להסתיק את הדיבורים הסרי-התכ-לית, את התיכונים הדמוגרפיים ואת הקמת המוסדות לעיי דור הילודה, כפי שזה נעשה היום.

שאם לא כן, אם אין כל החלטה, אם כל מש"ר רד עושה כטוב בעיניו ללא כל החלטה מרכזית, יש אנדרלמוסיה גמורה. משרד הסעד נותן תמיכה מינימלית, שאי-אפשר להגדירה כבלתי-מספקת, מכיוון שההגדרה "בלתי מספקת" כאן גם היא בלתי-מספקה. משרד שני

רב-סרן שליט ומשפחתו

מפותחים, תארגן שירותי-הצלה מודרניים, תהי' פוך את כל שפתי-הים של ישראל לפארק לאזי מי אחר גדול ומאוחד, בו תתפזר כל האוכי לופייה באופן שווה.

כמה נאומים כבר נאמנו על נושא זה? כמה שאלות כבר הגשנו?

על כל זה יש בטי סג'ה-הר תשובה אחת: זה שייך לעיריות ולמועצות המקומיות. יפה מאוד. אבל השר יודע כי המועצות — ברובן הגדול — הן כושלות וחסרות כוח מעש, וכי גם אילו היו מוכשרות יותר, לא ניתן היה לכונן

את זאת אנחנו

מעודד את הילודה. משרד שלישי — משרד השיכון, אינו חולם בכלל על אפשרות לספק למשפחות אלה דירות מתאימות.

אם כל הבעיות האלה תישארגנה בלתי-פתורות, אנו יוצרים בעין פסוקה שני עמים בתוך אומה אחת.

מכיוון ששני עמים אלה נוצרים במידה רבה מאוד גם לפי קווי-היתחום ערתיים, נוצרת פה הצטלכות של בעייה סוציאלית עם בעייה עדתית. כמו ירינו אנו מרכיבים במדינה די זאת פצצת זמן, אשר ביום מן הימים תתפוצץ ברעש גדול מאוד.

על העבריינות הצעירה:

אין לי כל ספק שהדרך שבה מטפלים אצלנו בעבריינים צעירים יוצרת עבריינים מבוגרים. ולא מפני שחסרים אנשים טובים, ולא מפני שחסרה גישה נכונה. הטיפול שמשרד הסעד יכול לתת, במיסגרת המעוגנת שישנם, אינו אלא תהליך של גידול עבריינים מועדים. ילד שנכנס למכונה הזאת, יש לו מעט מאוד סיכויים לחזור למוטב. זה נכון וצריך לגבי עבריינים צעירים, זה נכון גם לגבי מבוגרים. מי שנכנס לבית-הסוהר בעבריו קטן, יוצא מבית-הסוהר כעבריו גדול. מי שנכנס לבית-הסוהר מפני שבא איכשהו במגע עם הפשע — לרוב הוא יוצא את בית-הסוהר כפושע מרדלם.

כל הגישה שעליה מבוסס בית-הסוהר בישראל היא גישה אנכרוניסטית פסולה.

זהו הדין לגבי עבריו מבוגר, ובוודאי שזהו הדין גם לגבי עבריו צעיר. אילו הקמנו מינהל לטיפול בעבריינות צעירה ולא-צעירה, היינו יכולים לתכנן את שינוי הדבר. במצב הנוכחי אין כל סיכוי לכך.

על "העם הדרוזי":

אני למד מדברי סג'ה-הפנים שקיים "עם דרוזי". בשבילי זה חידוש. ידעתי שיש עדה דתית דרוזית. כל הכבוד לה. קיום עם או אומה דרוזית — זה חידוש. אם ישנה אומה דרוזית, אז מדוע לא אומה קראית? מדוע לא אומה אשכנזית?

למדנו היסטוריה ותולדות הדת, ונוכחנו לדעת שהדרורי ים, עדה חשובה מאוד, היא עדה דתית ערבית, שפרשה מדת האיסלאם. אפילו על כך יש אגב, ספק — אם זה סלג בתוך דת האיסלאם או מחוץ לדת האיסלאם. אבל שתוך כדי כך נולד עם חדש — זוהי המצאה חדשה.

פארק לאומי ענק כזה כשכל כמה קילומטרים של חול שייכים לרשות אחרת.

על הביזבוז בעיריות:

האמת הפשוטה היא שמשרד-הפנים יודע את האמת על העיריות והמועצות המקומיות, ומתייחס אליהן בליבו בליזול, שהוא מוצק בעיקרו. אך כשבאים אל המשרד בתביעות, כי אז הוא לובש ארשת-פנים חסודה, ומדקלם חרוזים לבנים על קדושת האוטונומיה המקומית.

זה פוסט את משרד-הפנים מהרבה טירדות, אך זה דן אותו לתפקיד של כלבי-שמירה ללא שיניים.

מרכיב בקפירות: אני מבין שאתה אינן מועמד להיות שר הפנים?

אורי אבנרי: לא.

האם פועל המשרד, לפחות, כדי לכפות על רשויות סמוכות להתאחד, כדי לאפשר ייעול, חיסול מנגנונים מיר-תרים וכסולים, אספקת שירותי נקיון סבירים? יש תנועה אפסית פה ושם, ויש דיבורים על אותם "איגודי-ערים", אך אין איחוד של ממש. כל קבוצת עסקנים מקומית והימסרה הריכונית שלה — אימפריה עם כל השלל הניתן לחלוקה.

אדפי פקידים מיותרים בעיריות ובמועצות המקומיות נשארים פקידים ונשארים מיותרים, גם בימים אלה של חוסר חמור בידדים עובדות. ומפקחים עליהם 800 פקידים משרד הפנים, שהם עצמם נותנים דוגמה נאה של אכטלה סמוייה.

על ישראלים בחו"ל:

הכנסת העניקה, סוף-סוף, זכות-הצבעה לימאים. אבל, רבותי, זה מעשה בלתי-דמוקרטי, בלי תיסביר ובלתי-מוצדק שלא ניתנה זכות-בחירה רמה לכל ישראלים בחוץ-לארץ, כפי שזה קיים במדינה דמוקרטית כמו ארצות-הברית. שם נישג כל אזרח לקונסוליה או לשגרירות ארצו בכנר ומצביע.

על "אפולו 10":

לפני כמה דקות חזרה החללית "אפולו 10". זהו מיבצע מסואר, ואין אדם בעולם שאינו מתגאה בו. ובכל זאת הוא מעורר שאלות, בשעה שדעתנו נתונה

דה לאם קאתולית או דרוזית או בודהיסטית.

מה רבה החוצפה של עסקני-מפלגה הקובעים כי בניו של רב-סרן בני שליט, שאת אשתו אני מכיר ומקיר כאז-רחית למופת של מדינת-ישראל, אינם שייכים לאומה שלנו, על פי מייבונים הלכתיים שרובנו פוסלים אותם, ואשר שר פועל עליון בישראל אמר שהם מוכירים לו את חוקי נירנברג. ומה רבה החוצפה — חוצפה ממש! — של עסקני מפלגות מכל הסוגים, המחליטים פשוט להתעלם מדרישתו המאוחדת של בית-המשפט העליון, על כל שופטיו, הדתיים והבלתי-דתיים כאחד, למחוק את הסעיף "לאום" ממירשם התושבים.

יש לחסל את שרדיו ההלכה הדתית לגבי מירשם תושבים. ואם שר מטעם המפד"ל אינו יכול לקבל זאת על מצפוני, ימסור נא את מירשם התושבים למשרד אחר; או יתסטר נא ממשרד הפנים; או, הכי טוב — תתפטר נא מפלגתו מן הממשלה בכלל.

מרכיב סורקים: הוא מצא את הכתובת מי שיתפטר! אורי אבנרי: בשבוע שעבר אמר דובר ה'מפד"ל בכנסת: "לא נעזוב את הממשלה מרצוננו הטוב". אני חושב שהצהרה כליכך גלויית-לב אפילו מפ"ם לא היתה מוסרת.

על חיל-כבאים ארצי:

מאז יומנו הראשון בבית זה דרשנו את הקימתו של חיל-כבאים ארצי, חיל במלוא מובן המילה, חיל ארצי שלישי בצד הצבא הארצי והמשטרה הארצית.

תחילה התברר סג'ה-הפנים על חשבון רעיון זה. אחרי שריפת צ"ם נעלמה הבחינה, אך נשארו חוסרי-הדמיון וחוסרי-המעצם. נשאר התירוף העלוב כי זה שייך לרשות המקומית, ונשארה המישאלה החסודה שיקומו "איגודי ערים", וכיוצא באלה נמרניייר.

על חופי הרחצה:

המחולל הבלוט ביותר של משרד-הפנים הוא אי-הסדרת חופי-הרחצה במדינה. אנו מטיפים לעניין זה מאז יומה הראשון של כנסת זו. הצענו את הקמתה של רשות ארצית לחופי הים — רשות שתהפוך את כל רצועת החוף ליחידה אחת, תכשיר את הקטעים הבלתי-